

drag, det ærede Medlem holdt i Gaar, vil pille alt det ud, som i Virkeligheden ikke kommer det foreliggende Spørgsmaal ved, alle de Slutninger, det ærede Medlem drog ud fra sit Standpunkt i dette Spørgsmaal, og holde sig til Kærnen i Sagen, ser man, at det ærede Medlems Paastande gaa ud paa to Ting: 1) at man ved Indførsel af fremmed Arbejdskraft tager Arbejde fra danske Arbejdere, og 2) at Polakindførselen indeholder en national Fare for vort Land, fordi en Del Polakker — det mente i alt Fald det ærede Medlem — blev her om Vinteren. Med Hensyn til dette sidste kan jeg delvis give det ærede Medlem Ret, idet jeg betragter Indførselen af fremmed Arbejdskraft som et Onde. Man maa helst være fri derfor, men naar man, hvad jeg senere skal paa-vise, ikke derved fremkalder Ulemper af noget større Omfang, bliver det rigtigst at sammenholde det Onde, som ogsaa jeg erkender det er, med de Fordele, der er ved Indførselen af denne Arbejdskraft. Jeg tror i det hele, at hvis det ærede Medlem i Stedet for at komme saa langt ud, som han gjorde i Gaar, havde holdt sig til det, der var Kærnen i Spørgsmaalet, kunde man meget godt i al Fordragelighed forhandle om det, og jeg vil da i alt Fald for mit Vedkommende meget gerne være med til sammen med det ærede Medlem at optage til Drøftelse og Overvejelse, hvorledes man bedst skal undgaa de Ulemper, som ogsaa jeg erkender ere forbundne med Polakindførselen.

Men naar det ærede Medlem saa bestemte hævder, at Motivet for de Godsejere og Proprietærer, som det ærede Medlem stadig nævnedes, var at tage Arbejdet og Brødet bort fra de danske Arbejdere og give det til de fremmede, maa jeg bestemt modsige det ærede Medlem. Forholdet er nemlig det, at i de Egne af Landet — jeg undtager i denne Forbindelse Jylland, hvor der vist kun undtagelsesvis findes fremmede Arbejdere paa Gaardene —, hvor man har været nødt til at hente fremmed Arbejdskraft, har man været nødt til det af den eneste Grund, at man ikke har kunnet og stadig ikke til Trods for det ærede Medlems Paastand kan faa tilstrækkelig dansk Arbejdskraft til Udførelse af dette specielle Arbejde. Det er navnlig i Sukkerroeegnene, at man bruger den fremmede Arbejdskraft,

til Dels ogsaa i andre Egne, hvor Roedyrkingen har faaet et saadant Omfang, at den danner Basis for hele den Driftsmaade, man anvender. Det vil oversat paa almindelig Dansk sige, at der er et saa stort Areal med Roer i Drift, at man helt eller delvis derved kan undvære Brakken. Det er en saa stor Procentdel af Jorden, at det drejer sig om fra $\frac{1}{7}$ indtil $\frac{2}{7}$ af hele Bedriftens Størrelse. Enhver vil kunne forstaa, at naar en Egn kommer ind paa en Driftsmaade af den Art, og dette ikke alene gælder de store Landbrug, men i lige saa fuldt Maal de smaa, ja de mindste Landbrug, er det umuligt at gennemføre en hel Egn's Drift paa den Maade med den Arbejdskraft, der findes paa den paagældende Egn. Den Omstændighed, at de smaa og de mindste Landbrug paa disse Egne i lige saa høj Grad som de store have forandret deres Driftsmaade, har bevirket, at den Arbejdskraft, man fra disse smaa Landbrug har haft, i alt Fald til Hjælp for det store Landbrug, undrages det store Landbrug, idet de selv i saa høj Grad ere blevne beskæftigede med deres egen Drift, saaledes som den nu er omgjort.

Det er betegnende, at i de Egne, hvor man indfører fremmed Arbejdskraft, er det i Aarene fra 1907 til 1910 særligt de smaa Ejendomme, der ere komne ind paa dette. Det ærede Medlem vil dog sikkert ikke paastaa, at de danske Bønder i Virkeligheden foretrække fremmed Arbejdskraft, selv om han nu vil mistænke de modbydelige Proprietærer og Godsejere for at have slette Tendenser i saa Henseende. Forholdet er imidlertid det, at medens man i 1907 kun havde fremmed Arbejdskraft paa 7 Bøndergaardene, har man i 1910 fremmed Arbejdskraft paa 604 Bøndergaardene. Det er en meget betydelig Opgang, og det synes mig at være et tilstrækkeligt tydeligt Bevis paa, at jeg har Ret, naar jeg siger, at man virkelig ikke paa de paagældende Egne kan fremskaffe dansk Arbejdskraft i tilstrækkelige Mængder til at udføre det Arbejde, der tiltrænges. Man maa huske paa, at dette Arbejde i egentligste Forstand er et Sæsonarbejde, det varer en kortere Tid, nogle Sommermaaneder, efter den Tid har man ingenlunde Beskæftigelse for denne store Arbejdsstyrke. Hvis man derfor ikke vil driste sig til at sige, at man ved Forbud